

MONSTRUŲ VIDURINĖ 3

VILKĄ,
KOJOS
GELBSTI

LISI HARRISON

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

BĖGIMAS SU L.A.M.B. BATELIAIS

Danguje švytėjo grakščiai išlenktas pusbėnulis, iki pilnaties trūko kelių savaitė. Dar ne laikas slėptis. Jai ne metas persikeisti. Dabar jai neberūpėjo kasmėnesinė kailio depiliacija, žvėriškas alkis ir didžiulis irzlumas. Gelbėdama gyvybę Klodina Volf bėgo siaura, tamsia dauba.

– Lėčiau! – apurzgė ji penkis sportiškus vaikus, tarsi nužengusius iš *J. Crew* katalogo. Saugodami ją iš šonų, iš priekio ir iš nugaros vaikinai sunkiai kvėpuodami skuodė per mišką. Jų purvini žygio batai vienodu ritmu dunksėjo šakelėmis nuklota žeme. Jie nuolat kartojo, kad dėl Klodinos gyvybės nepagailės savųjų. Tai būtų buvę labai miela, netgi romantiška, net būtų galėję varžytis su pretendais iš „Viengungių“. Bet tie vaikinai buvo jos broliai, todėl Klodina vis labiau siuto.

– Kojos mane pražudys! – sudejavo ji dusdama.

Hauldonas, kitaip Donas (vyriausias iš trynių, jis pralenkė brolius viena minute ir aštuoniomis sekundėmis), dirstelėjo per

petį ir įsmeigę gintarines akis į Klodinos smailianosius aukso spalvos aukštakulnius.

– Pats tave nužudyčiau, jei apautum mane tokiais batais. – Donas vėl pažvelgė į tankmę. – Rodos, batsiuovys juos pasiuvo tik vienam piršteliui.

Hauvis, vidurinysis iš trynių, sukikeno. Jeigu čia būtų buvusi jauniausia iš trynių – Haulina, arba Lina, ji būtų pritarusi Donui ir nepagailėjusi įžeidžiamų žodžių. Lina, jos pravardė rimuojasi su *pikta*, pagyvenusi „Strėlės smaigalio“ naujokų rengimo stovykloje, išmanė apie avalynę. Klodinai batai pritrindavo pūslių, o Liną kankino griežtas seržantas, penki rytiniai švilpukai ir pykčio valdymo terapija. *Akkk...* Vien mintis, kad nevisprotės sesers nebus šalia ištisus metus, atnešdavo Klodinai palengvėjimą.

– Ne *batsiuovys* juos siuvo! – putojo Klodina. – Jie sukurti *L.A.M.B.* dizainerių.

– Tai todėl tau šitaip sunkiai bėgasi? – nusišaipė už nugaros Klonoras. Jis buvo pravardžiuojamas Ninjo, nes jo nuotaika kaitaliojosi kaip Ramiojo vandenyno srovės.

Broliai Volfai nusikvatojo.

„O kas *tau darbo?*“ panižo liežuvis Klodinai, bet ji žinojo ir taip. Jos jautrios kaip šuns ausys ne kartą pagavo užkliuvusio už šakų brolio keiksmus.

Jauniausias trylikametis jos brolis sparčiai žėlė kailiu. Jo tankūs antakiai, vešlios žandenos ir juodų plaukų kuokštai vyniojosi aplink tamsias akis kaip jūržolės. Jam galėjo pagelbėti segtukai ir plaukų modeliavimo priemonės, tačiau Ninjo jų atsisakė. Jis nekantriai laukė, kol apaugs kailiu, ir nieku gyvu nesutiko vėl apnuoginti veido.

– Atsikabinkit, – suinkštė Klodina lėtindama tempą. Bėgti trukdė iki kraujo nutrintas kulnas. *Ar bus sunku išvalyti iškruvintus odinius batelius? O, kad čia būtų Lala. Ji žinotų.* Bet nė vienos draugių šalia nebuvo. Tai buvo bėda... Tik viena iš daugelio.

– Judinkis, Klodina, – paragino Roksas, čiupdamas seserį už riešo ir tempdamas paskui. Medžių lapai ir ilgi šešėliai ištirpo tamsoje. – Jau beveik atbėgome.

– Viskas taip kvaila. – Klodina šlubčiojo, pasikėlusį raudonos ant sprando surišamos suknelės padurkus. – Gal mūsų niekas nesiveja...

– Ne, tikrai *kvaila* yra mergaitė, skuodžianti per mišką su *lambais*, – atkirto brolis. – Šis apavas kanopai, o ne kojai.

Vaikinai stūgaudami raitėsi iš juoko. Klodina gal ir būtų vypatelėjusi, jeigu ne geliantis kulnas. Be to, lėkšta Rokso pastaba buvo dingstis sustoti ir į jį dėbelėti.

Jaunesnis Klodinos brolis Haulmiltonas buvo pramintas Roksu, nes jo juokeliai buvo sausi ir prėski kaip tas saldėsis. Nors buvo seklaus proto, turėjo eiklias kojas – žiūrovams net žiauna atvipdavo, kai švilpdavo trisdešimt penkių mylių per valandą greičiu. Roksas sumušdavo bėgimo rekordus. Norint būti mokyklos žvaigžde ir nuslėpti buką protą, jam tereikėjo priklausyti bėgimo komandai. Tai jis ir padarė. Tik namiškiai žinojo, kad greičiausias šeimos narys mąsto lėčiausiai.

– Judinamės! – sulojo Hauvis ir visi pasileido į priekį.

Kiti PNI dažnai šaipydavosi iš Volfų vardų. Giliai širdyje jie ir patys abejojo tėvų pasirinkimu. Ką jie sau manė? Juk normiai nevadina savo vaikų tik Normanais, Normomis, Normandais ar Normionomis. Kodėl Volfų vaikų vardai: Klodina, Klodas, Klo-

noras, Hauldonas, Hauvis, Haulina, Haulmiltonas siejasi su *letenomis* ir *staugimu*?*

Merginai ganėtinai bjauru turėti apžėlusį kaklą. Ar tėvai negalėjo *pasistengti*, kad jų vaikai būtų mažiau užgauliojami?

Roksas žaismingai pliaukštelėjo Klodinai per užpakalį.

– Krutinkis, *lambe*.

Suurzgusi Klodina nušlubčiojo pirmyn, tyliai keiksnodama tą dieną, kai pasaulis išslydo jiems iš po kojų.

Būk prakeiktas, ketvirtadieni, spalio keturioliktoji! Tu mane apgavai! Nuo šiol mano metai turės tris šimtus šešiasdešimt keturias dienas.

Šitaip neturėjo nutikti. Maršrutas jau buvo numatytas. Po pamokų ir žiaurios kūno depiliacijos vašku ji, Lala ir Blu turėjo limuzinu važiuoti į Oregono smėlio kopas. Ten susitikti su Kleo ir *Teen Vogue* mados redaktore. Pirmiausia vizažistai ir kirpėjai būtų išgražinę Klodinę, Blu ir Kleo kaip tikrus modelius. Vadovaujami Lalos, stilistai būtų išpuošę jas neįkainojamomis brangenybėmis iš Kleo tetos kapo. Paskui garsus fotografas Kolinas van Verben-tengardenas būtų nufotografavęs jas žurnalui ant kupranugarių, apsirengusias madingais drabužiais su egiptietišku raštų motyvais. Po tosto už sėkmingą ateitį mados pasaulyje mergaitės būtų gurkštelėjusios šampano – vadinamojo modelių vandens, – sėdusios į limuziną ir grįžusios į Salemą. Kitą dieną mokykloje būtų pasigyrusios klasės draugėms ir kėlusios pavydą pasakojimais apie fotosesiją. Po mėnesio visi būtų išvydę egzotišką jų grožį spaudos kioskuose – nuotraukas, išspausdintas ant aukščiausios kokybės popieriaus *Conde Nast* kompanijos leidinyje.

* *Claw* (angl.) – letena; *howl* (angl.) – staugti. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

Tačiau trijulė taip ir nenukeliavo į smėlio kopas. Mergaitės taip ir nebuvo išgražintos. Jos neparagavo modelių vandens. Ir jų nuotraukos nebus išspausdintos garsiaame žurnale.

Prasmek skradžiai, spalio keturioliktoji!

Važiuodamos pas Kleo, ji, Lala ir Blu plokščiaekraniam limuzino televizoriuje ieškojo *TMZ* kanalo ir atsitiktinai aptiko specialią laidą „Ta, kuri gyvena šalia jūsų“. Ten išvydo savo trijų, Klodinos brolio Klodo ir kitų PNI veidus. Jos sutiko kalbėti apie slaptą Salemo monstrų gyvenimą tik su sąlyga, kad veidai bus užtemdyti, namai neatpažįstami, vardai pakeisti.

Bet viskas buvo matyti aiškiai kaip dieną. Visu ryškumu. Jokio šešėlio. Jokios juodos dėžės. Tikrosios PNI tapatybės, kurias slėpė kartų kartos, buvo atskleistos visam miestui. Dabar, užuot šventusi pergalę, Klodina turėjo slapstytis, šlubčiodama bėgti į Volfų šeimos slėptuvę.

Skelbiu ketvirtadienį, keturioliktają, nauju penktadieniu, tryliktają!

Jų nuotraukos jau tikrai atsidūrė internete ir pasklido *AP* kanalais. O blogiausia, kad prie viso šito prikrišo nagus buvusi geriausia Klodinos draugė Kleo de Nil. Įrodymų netrūko, jie tiesiog badė akis.

Pirmas įrodymas. Frenkė Štein suvaidino didelį vaidmenį kuriant filmą „Ta, kuri gyvena šalia jūsų“ ir pelnė didelį populiarumą tarp PNI. Kleo karalienės statusui iškilo grėsmė ir ji nusprendė atsikratyti Frenkės.

Antras įrodymas. Kleo atgręžė nugarą PNI ir per vieną dieną susigiedojo su Beka Meden, norme, pasiryžusia sunaikinti Frenkę už tai, kad nuviliojo jos vaikina.

Trečias įrodymas. Kleo atsisakė dalyvauti filme „Ta, kuri gyvena šalia jūsų“, nes žinojo, kad PNI bus demaskuoti.

Buvo sunku patikėti, kad Kleo užtrauks pavojų visai PNI bendruomenei. Bet Klodinos mama nuolat kartuoja: „Pasijutę nesaugūs, žmonės padaro neįsivaizduojamų dalykų. Tik pažvelk į Heidi Prats.“ Klodina kassyk susigūždavo, kai jos šiuolaikiška apsimetanti mama imdavo postringauti apie popkultūrą, ypač kai neteisingai ištardavo įžymybių vardus. Tačiau Harieta buvo teisi: Kleo nepasitikėjimas savimi privertė ją pasielgti beatodairiškai.

Bet vis dėlto, kaip ji galėjo?

Klodina paspartino žingsnį, stengdamasis išlieti įsiūtį bėgimu. Geliantis kulnas buvo niekniekis, palyginti su išdavikišku Kleo dūriu į nugarą. Aukšti batų kulniukai smigo į minkštą žemę, krūtytys, išpraustos į C dydžio liemenėlę, įnirtingai kratėsi. *Puma* ar kokia kita sportinė liemenėlė būtų tvirtai jas prilaikiusi, bet vos išlipus iš limuzino Klodinai teko sprukti. Kai mergaitės grįžo į Salemą, filmas „Ta, kuri gyvena šalia jūsų“ jau buvo parodytas ir visi PNI išsilakstę.

– Negi negalėjome susikrauti bent poros lagaminų? – paklausė Klodina, nors į burną galėjo priskristi moskitų.

– Negi *būtinai* reikėjo filmuotis? – atšovė Donas. Uolus studentas kaip visad buvo teisus.

– Aš nežinojau, kad būsime išryškinti!

– *Turėjai* žinoti, – suniurnėjo jis.

– Klodas irgi filmavosi, – pridūrė Klodina, nejausdama jokios kaltės. Donas niekada nesiunta ant Klodo, nes tas yra vyriausias.

– Norėjau tave *apsaugoti*, – gaudydamas orą atsakė Klodas, puikus futbolininkas ir trumpų, o ne ilgų nuotolių bėgikas. – Įsitikinti, jog tai ne spąstai.

– Bet kuo tai baigėsi? – nusišaipė Hauvis.

Klodas draugiškai plekštelėjo jam per ranką. Brolis žiebtelėjo atgal.

Klodina jau ilgėjosi draugių. *Nebeturės su kuo liežuvauti, kvatotis susiėmus pilvą, keistis drabužiais, dažytis sruogelėmis plaukus ir nakvoti vienoms pas kitas, varžytis, kuri gražiau nusilakuos nagus. Pasiūlęs ir lankymosi SPA centre, depiliacijos vašku ir kitų procedūrų.*

Klodina suspaudė kumščius ir leidosi kiek kojos neša. Ji įsivaizdavo aukštakulniais batais traiškanti siaurapročius normius. *Išvaryti iš namų. Likę be interneto. Be televizijos. Be bėgiojimų su Blu prie upės, klausantis jos puikių mikšų. Priversti slėptis. Gyventi baimėje.* Klodina dar stipriau mynė šakas. *Trakšt. Trakšt. Trakšt.*

Išsigandę paukščiai pakilo iš medžių. Grauzikai sulindo kuo giliau į urvus. Lapai šlamėjo.

Pro medžius išryškėjo proskyna. Čia jų turėtų laukti mama Harieta ir nuvesti į saugią vietą.

– Gal čiumpam mamą ir grįžtam, – nedrąsiai pasiūlė Klodina. – Galbūt atėjo metas kovoti už save, o ne baimintis...

– Mes *nesibaiminame*, – atkirto Hauvis. – Tėtis patikėjo mums saugoti judvi su mama, kol jo nėra. Štai ir viskas.

Klodina užvertė akis. Kasdien ta pati istorija. Berniukai turi ginti mergaites. Bet gal ši mergaitė nenori būti ginama. Ji troško grįžti namo ir prigriebti Kleo. Jai knietėjo patikrinti elektroninį paštą ir pažiūrėti, ar kas atsakė į jos pašėlusio šešioliktojo gimtadienio kvietimą (kuri šešiolikmetė norėtų *saldaus*)? Klodina troško ilgai stovėti po karštu dušu.

– Tai jūs, berniukai, ir likit su mama, o aš grįšiu, – neatlyžo ji.

– Ne, mes esam gauja, – pareiškė Klodas. – O...

– O gauja laikosi kartu, – užbaigė šaipydamiės broliai.

– Nesustok, beveik atėjome, – paliepė Klodas.

Klodina prikando apatinę lūpą ir pakluso. Tačiau būti globojamai jai įgriso iki gyvo kaulo, kantrybė seko. Užuoat saugoję ją, broliai verčiau pasirūpintų namais. Kodėl jie negina pilietinių teisių ir laisvių? Jas reikia ginti kur kas smarkiau negu Klodiną.

Tolumoje išryškėjo tvirtas Harietos siluetas. Kaip įpratusi ji pamojo vaikams, tylomis ragindama paskubėti. Užgniaužusi nepasitenkinimą, Klodina paspartino žingsnį, bet noras grįžti namo nepranyko. Ji troško įsikasti aukštakulniais į žemę ir kovoti. Ir kodėl gi ji negalėtų taip elgtis? Iki šešioliktojo gimtadienio liko pora savaitių. Tada ji gaus teisę palikti gaują, galės pati tvarkyti savo gyvenimą ir įrodyti saviškiams, turinti ne tik žvilgantį kailį.

Klodinai ir jos *lambams* atėjo metas atsiskirti nuo gaujos.